

ROZPRAVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien des réfugiés de Tchécoslovaquie. Parait sous le patronage de l'Internationale démocrate-chrétienne et de l'Intercomité des réfugiés politiques de l'Europe Centrale. Rédacteur en chef : S. Ghelfand. Editeur responsable : Marie Stara-Stainier 49, rue de la Brasserie,

C. C. P. N° 602.80 — « ROZPRAVY » BRUXELLES

Imprimerie Pierre VAN HOUPLES, 130, rue Verté. Bruxelles.

Zari 1953 Septembre ROCNIK IV., c. 11-12

OBSAH :

Ponauceni z nemeckych voleb.

Slibujeme — Slibujeme — Slibujeme.

Komentare a polemiky.

The Christian-Democratic Movement of the Refugees from CSR.

La guerre froide et ses aspects.

PONAUCENI Z NEMECKYCH VOLEB

(S. Ghelfand.)

Nejdrive nekolik cislic. Roku 1949 cital bonnsky parlament 402 poslancu, kdezto nyni jich ma 487. Musime stale brati v uvahu tento rozdil, jinak nepochopime vyznam toho, co se odehralo 6. zari t.r.

Nemecti liberalové na pr., meli r. 1949 52 poslancu. Aby udrzeli své dosavadni posice, musili by miti dnes 63 mandaty, nemaji vsak nez 48 mist, ztratili tedy 15 mandatu. Rozhodnymi vitezy jsou : uprchlici, kteri r. 1949 nebyli ve sneme zastoupeni a nyni razem ziskali 27 mist, a hlavne ovsem Krestanskodemokraticka unie Adenauerova, ktera r. 1949 mela 139 poslancu — musela by tedy jich miti 168, aby udrzela avé posice — je vsak nyni zastoupena 244 mandaty, coz je nadpolovicni vetsina poslancu.

Nemecti socialisté uz se trochu probrali po zdrcujici rane z voleb 6. zari a zacinaji povidat o tom, ze se vlastne nic nestalo, a ze konec koncu socialismus v Nemecku je porad na postupu, neboť r. 1949 mela socialisticka partaj 131 poslanca, kdezto dnes jich ma 150. Je to ovsem pravda, ale jen na pul : nemecti socialisté meli 131 poslanca ve snemu citajicim 402 clenu, coz se matematicky rovna 159 poslancum ve snemu citajicim 487 clenu. Jelikoz vsak socialisté ziskali pouze 150 mandatu, je zrejmé, ze ztratili 9 mist. Je-li tedy socialismus v Nemecku « na postupu », pak jedine — na zpet, « na predem pripravené posice po uspesném zkraceni fronty », jak rikaval neboztik Hitler.

**Ctete a rozsirujte : Nàrod (12A, Charleville Rd, London W 14),
Bohemia (Dachauerstrasse 9/11, München 2).**

Prakticky jsou dnes v Nemecku vyrazeni z politického významu nejen komunisté a neonacisté, nýbrž také sociální demokraté, kteří se svými 29 % hlasu nemohou být bráni vážně ani jako opozice. Socialistická ideologie pozbyla v Nemecku prítazlivosti pro masu. V jednom exilovém náboženském časopise jsme nedávno četli opatrnické povídky o tom, že pryč ta neb ona socialistická strana už nemá ve svém programu materialismus ani ateismus, a že se tedy socialismus změnil v naši dobu natolik, že až věřící křesťan může být socialista. Zapomíná se při tom na to, že křesťanská nauka odmítá nejen marxistický ateismus, nýbrž také socialistické pojetí společnosti. Pro socialistu je člověk na světě proto, aby vyráběl hojně a dobře. A jelikož ve společnosti, kde veskerou výrobu a práci řídí státní dozorcí, výrobnost je pryč maximální a optimální, s vyloučením kapitalistického vykorisťování, proto je pryč socialismus pokrokem a ideálem lidského spoluzití. / « Socialismus je zcela správně vyznáván, jako mravně vyšší způsob života » — Dr. E. Benes/. Marx pak učil, že tento vyšší způsob života nevyhnutelně přijde v důsledku proletářské revoluce. Lenin zase vypracoval návod, jak se proletářská revoluce připravuje a provádí. Cílem však je a zůstává tentýž socialismus, a to jak u marxistu, t.j. socialistu slibujících nastolení onoho mravně vyššího způsobu života pomocí klacku a revolveru, tak i u socialistu humanitních, labouristických a fabianských, kteří dávají přednost metodám parlamentním. V podstatě však se od sebe nijak neliší. Dostatečným důkazem toho je okolnost, že právě Labour Party i Ollenhauerova sociální demokracie jsou největší propagátoři smířovacek se Sověty, nedají dopustit na Tita a na komunistickou Čínu, a mají největší strach hlavně z toho, aby po nevyhnutelné porážce komunistu za železnou oponou nebyl tam zároveň poražen také komunismus, v čemž se dojemně shodují se socialkomunistickou Radou svobodného Československa. /U nás existuje jenom jediná socialistická strana, která zahrála nejen marxismus s jeho materialismem a třídním bojem, nýbrž také socialisaci výrobních prostředků a kosický program. Je to Ústřední sbor soc. dem. důvěrníků, v jehož čele stojí Josef Navotný - Bohemus./

Největší ranu uštědřilo vítězství Adenauerovo Sovětem. Bolševici sice očekávali, že křesťansko-demokratická vláda zůstane i po volbách, nečekali však pozasku tak katastrofální. Sověťáci se pokoušeli ovlivnit německé voliče strachem a hrozbami. Malenkov mluvil o vodíkové bombě a sovětské i satelitní rozhlasly hystericky volaly ještě v sobotu 5. září « Vítězství Adenauerovo znamená válku ! » Dnes je v Moskvě a ve východním Berlíně zmatek. Růdi si sami nalhávali do kapsy, že povstání 17. června bylo pryč dilem « fasistu ». Avšak 20 milionů voličů — z celkové počtu 28 milionů — reklo v neděli 6. září : « Ano, schvalujeme protisovětský postoj Adenauerův, hlasíme se k obraně Evropy, odmítáme neutralistickou orientaci Německa ». Všechna sovětská hesla, hrozby, zastrasování a sliby zůstaly marné. Nepomohli ani klaborantští katolíci z t.zv.

Centru vcele s byvalym ruskym kanclérem Wirthem, který se svym politickým formatem velmi podoba našim Prochazkum, Klimkum a Bunzum. Wirth se ve volební kampani dovolaval « tradice », « drzel odkaz », « kracel ve slépejich », sliboval, poukazoval na svou kantinuitu a na své byvalé a nebyvalé zasluhy, hlasal sovetofilskou politiku va jménu Bozim a dstil ohen a siru na krestanskou demokracii, zcela tak jako to cini nasi lidovecti sochochvosti — als propadl na celé care, jako zcela urcite propadnou také radovsti kontinuitni drzitelé odkazu. Okolnost pak, ze krestanskou demokracii, zalozenou a vedenou katolikem Adenauerem, volili hlavne nemecti protestanti a jinoverci, je dalsim dulezitym pnaucenim prave pro nas.

Zminime se tu jeste o jednom dusledku voleb 6. zari v Nemecku. Americané — mame na mysli hlavne Nerodni vybor pro svobodnou / ? snad socialistickou ? / Evropu — docela vazne veri pp. Zenklovi, Lettrichnovi a Prochazkovi, ze byli zvoleni a jmenovani v dusledku svobodnych a cestnych voleb, a ze tedy mluvi jmenem atd., a nechapou, ze t.zv. poslance do Prozatimniho parlamentu proste najmenovaly sekretariaty politických partaji a URO, ze t.zv. zemské poslance nikdo nikdy nevolil, ze volby z r. 1946 byly necestné, nezakonné a neplatné, protoze demokratické politické strany byly zakazany a statisice volicu byly podvodne zbaveny volebního prava, a ze dokonce i zvoleni jiz poslanci byli vystaveni natlaku a teroru politických sekretariatu, které mohly okamzite zbavit poslance mandatu na zaklade t.zv. poslanceckych reversu. Americané rovnéz nechapou, ze pro nasi emigraci a narod doma titul poslancecky nebo ministersky nabyty od r. 1945 je spise diskvalifikaci nez kvalifikaci, nebot nasi malovazeni pani ministri a poslanci — krome velmi vzacnych vyjimek — byli spoluucastni a spoluodpovedni za vsechny zlociny spachané ve svorné kolaboraci s komunisty, a ze se ukazali byti hlupaky a zbabelci vzdy, kdy slo o byti a nebyti naroda. A ze tudiz nemaji nejmensiho prava ciniti si jakési naroky na vedeni emigrace a naroda, i kdybt byli skutecne zvoleni a ně najmenovani partajnimi sekretariaty, protoze patri nikoliv do vedeni naroda, nybrz pred radny soud. To vsechno panové z amerického NCFE nechapou, protoze našim vecem nerozumeji. a z tohoto duvodu také svymi toлары nasemu narodu vice uskodili, nez prospeli — staci jen poslechnouti si socialkolobantska kohakovani v rozhlasu FE v Mnichove.

Avsak volební vitezstvi Krestanské demokracie v Nemecku znamena také to, ze se Nemecko stalo nejvernejsim, nejspolehlivejsim a nejsilnejsim spojencem USA na evropském kontinente, a ze tudiz Americané nepodniknou zadny zavazny krok ani ve vecech narodnich emigraci bez predbezné porady s nemeckou krestansko-demokratickou vladou, která na rozdíl od Americanu velmi dobre zna a chape nase zalezitosti. Soudruzí z Rady jiz po dlouhou dobu usilovali a navazani styku s nemeckými kruhy, a poverili jednak

znamého dra Jidaska z RFE, aby jim urovnal cestícku k sudetským Nemcům, jednak prostřednictvím socialkomunistických redaktorů z téhož RFE hledali pomoc a ochranu u německé socialnedemokratické partaje, ve kteroužto partaj vkládali všechny své nadeje a tužby, a jež se nyní, díky Bohu, stala pouhým patým kolem u vozu německé politiky. A podarilo-li se neokomunistické Rade omamit kontinuitním rohlikem neinformované americké pany z NCFE, je jisté, že se to jí nikdy nepodari u německé křesťanské demokracie. Adenauerovo vítězství 6. září t.r. znamená proto také konec všem radovským nadejím.

KDYŽ SE RADA JESTE JMENOVALA NARODNÍ FRONTA,

slýsli jsme na Vacavském náměstí dne 28. října 1946 :

SLIBUJEME — SLIBUJEME — SLIBUJEME

neboli

hymna kontinuitních sasků.

My lid česky a slovensky,

z celého svého srdce a v nerozlučné jednotě slibujeme v této dějinné chvíli poctivou práci, verne, ukázně a ze všech svých mravních i fyzických sil, splnit s láskou a každý na svém místě, vznesený příkaz budovatelského plánu, daného nám milovanou otcinou.

Věrní obětem za svobodu, hodní odkazu těch, kteří se nedockali, zavazáni všem, kteří prošli bolestí a krví, naplněni láskou k přicházejícím pokolením a nemilosrdní k ruzitelům díla, slibujeme na svou cest a před světem, který se na nás dívá, vybojované vítězství příkladné práce.

Necht klenba historického říjnového výročí zvucci v budoucnu ještě slavněji dokonaným usilím, ke kterému se srdce a slavnostně zavazujeme.

My lid česky a slovensky, proměníme dvouletý plán v čin.

Slibujeme. Slibujeme. Slibujeme. Dvouletce zdar !

Komunistická strana Československa,

Československa strana národně socialistická,

Československa strana lidová,

Československa sociální demokracie.

NA OKRAJI ZCELA NOVÝCH OBZORŮ

Kosičtí křesťané z dubnových « Nových obzorů » přinášejí zajímavé poučení chicagskému Narodu. « Národ » totiž protestoval proti soustavnému hanobení české národní tradice a náboženského přesvědčení valné většiny našeho národa proslulým sovětským Ferdinandem Peroutkou v rozhlasu Svobodná Evropa. I přispěchali noví obzorové s tímto doslovným zjištěním :

« Rada Svobodného Československa nema nejmensi vliv ani na programovou, ani na personalni politiku Free Europe. A to je pri nejmensim podivna vec, která by se mela projednat, vecne a vazne, v Radě Svobodného Československa. Tyka se totiž vseh jejich clenu, nejen katolických pracovníku ».

A to je tedy nikoli jen pri nejmensim podivna, nybrz primo hrozna vec, která by se opravdu mela okamzite zacit projednavat s vaznosti smrtelnou. Tribuna nas tuhle ujistuje, ze p. Zenklu vspolek je vlastne vlada, jejiz oposici zatim jeste smime byt. A kosicti krestané zase pravi, ze tato vlada nema nejmensiho vlivu na rozhlas domu. Na co tedy, pro pana krále, ma vliv? Rozhlasova posila naroda je zatim jedinou veci — a patrne jeste nejaký cas bude — kterou by takova vlada mohla vykonavat. A ted se dovidame, ze nejen na rozhlas nema vlivu, nybrz ze o tom jeste vazne a vecne ani nepojednala. Soukrome se novoobzornici rozpisuji, jak se vzd ya vsude biji za ty krestanské zajmy, a najednou se prozradi, ze se o tom jeste ani vecne a vazne nejednalo. Pekné nové obzory...

• • •

Ujistuji mne také v dubnovém čísle « Nových obzoru », ze se budou opirat o tradici z unora 1947/aj, jaký t onovy unor a jaka nova tradice !/, kdy pry jsem jiz « pul roku v Obzorech nebyl ». To je lez hned dvojnásobna : na jedné strane jsem byl jedním a tymiz rudými silami presne rok a nikoli pul roku pred unorem 1947 zatcen a vyhozen z redakce Obzoru, ale na druhé strane jsme v zoufalém usili o svobodu slova vypinoval sloupce Obzoru pod vlastním i pod pseudonym od svého propusteni z evzeni az do unora 1948, pokud jim mi to jejich redaktor, udiveny nad mým zvolením do snemovny, dovolil. V jednom maji ovsem Nové Obzory velmi pravdu : ze bych je totiž nemohl vydavat ja, ponevadz by se ke mne zadny z byvalých poslancu lidové strany nepripojil. Tuto svou izolaci jam rád potvrdím a k tomu, aby ji prokazali, nemusí ani pouzivat prostredku tak detinských jako to, ze zamci opata Ondraka a muj projev na Svatoprokopské akademii v Novém Yorku / chudak njdp. opat, ani on nesmi byt citovan, ponevadz mluvil s Chudobou se stejného podia/, Ale opet by bylo lzi, kdyby Nové obzory chtely svym ctenarum namluvit, ze propast mezi mnou a lidovými poslanci je nejakého nového data. Když jsem se v informacním vyboru prel s Vaclavem Kopeckým, « podporovan » Plojharem a Duchackem, když mne v listech vlastní strany obvinili Clementis a Duchacek rukou narozdílou z sireni nepravd o komunistickém zahraničním obchode, když jsem byl posupným tichem odmítnut ve věci Marshallova planu, když jsem byl jednohlasným rozhodnutím vykořmeného vyboru zbaven predsednictví mládeze na pouhy pokyn neboztika Slanského — proti tomu vsemu a stovkam podobných zalezitostí je ta dnesní « izolace », kterou Nové Obzory snazive stavi, pouhou hrackou, od které bych se do starych casu vratit opravdu nechtel. - B. Ch.

KOMENTARE A POLEMIKY

Izak Josten - Stinker na obranu ryziho arijsvi. Vydelečna tiskovina « Cechoslovak » vydavana soudruhem Jostenem / pravým jmenem Izak Stinker/, prinesla hruzostrasnou zpravu o tom, ze jsem pry zid a ze se jmenuji Schimon. To, ze soudruh Stinker tuto hruznou zpravu pretiskl ze zachodového platku vydavaného obcas v tabore Valka, a jehoz vydavatel se verejne chlubi tim, ze ho financne podporuje soudruh dr Jaroslav Pechacek z RFE v Mnichove / ano, tentyz soudruh Pechacek, který svou socialkolaborantskou drahu v exilu zapocal zdarilym odcizením pokladny a adresare Rozprav /, je pouze pritezujici okolnosti. Pro uklidneni pobouřeného arijského svedomí s. Izaka Jostena - Stinkera mu sdeluji, ze nejsem zid a ze se nejmenuji Schimon. Je ovsem nadmiru komické, ze Rada komunistických spionu a kolaborantu sverila obranu ryziho arijsvi prave soudruhu Jostenovi, který svou ubohou tiskovinu vydava jen z toho historicko-metafysického duvodu, ze se mezi vyvoleným lidem, jejz Mojzis prevedl suchou nohou pres Rudé more, nachazel také ctihodny predek dnesního vydavatele Cechoslovaka, pra-Stinker Senior. — Pri této prilezitosti znovu varujeme

emigrantskou verejnosť pred jistým Sichem z Valky, ktorý si poriadil niekoľko razítek a podvodne zneužíva mená Kresťanské demokracie vo svojich zbraňových dopisoch. Upozorňujeme, že pomenovaný Sich z Valky nemá nič spoločného s KDH, a že máme v rukách dôkazy o jeho stykoch s agentmi pražskej komunistického vlády. - sg -

CO SE STALO SE SDRUZENIM CS. DEMOKRATICKYCH UPRCHLIKU V NORSKU ?

Jednou z neaktívnejších skupín uprchlíkov z Československa bolo nórské združenie, ktoré pod vedením br. Kuchynky udelalo veľký kus práce zvlášť na poli sociálnom pre naše krajinu ako v Norsku tak i v Nemecku. V posledných dvoch rokoch však nastalo ustrnutie. Podvrátne živly ochromili životnosť združenia. Jista klika svolala v únoru t. r. tzv. veľkou hromadu, ktorá však nebola svolaná dle stanov a ani sa jími neridila. Tam bol najmenovaný jakýsi « akčný výbor. Tito » únorové udalosti v Norsku boli vyvročením a koncom činnosti demokratických uprchlíkov na tejto severnej výspě. Nastala nyní mŕtvola nečinnosť. A tak mučeník je s bolestným pozvedčením vzpomínať tie dni, kedy br. Kuchynka opatril nedostatok finančných prostriedkov, a kedy boli sociálne slabí uprchlíci a početné rodiny podporované. Tehdy bol také vydávaný časopis rozesílaný do celého sveta, aniž by bolo požadované predplatné. Vysoká úroveň « Československa v Norsku » v roku 1951 bola ocenená v dopisoch celých ráď našich krajanov v cizine, ktorí si objednávali časopis a i všechna čítala, ktorá bola v tomto roku vydaná. Časopis bol tehdy bojovou tribunou demokratického exilu v nemz pravda bola jediným kritériem a nebal se uderit i do vlastných radí tehdy, kedy toho bolo potrebi.

Rozkladné elementy dokonaly své dílo. Ti však, ktorí v údobí niekoľkých let stali v cele združenia cs. demokratických uprchlíkov v Norsku a vykonali pre nás odboj i pro uprchlíky veľký kus záslužnej práce, mohou se s čistým svědomím ohlédnout zpět. Jednou domů — až se vrátíme — budou moci « vydati počet z vládarství svého » a také i poukázati na ony agenty socialfasismu, kteří přinášeli rozklad, ponevadž pozitivní práce jim byla trnem v oku.

Historie našeho exilu je vcelku historii smutnou. V konečné fázi našeho exilového putování bude se všemi suetováno dle zásluhy narodem doma. A pak ti, kteří zlé činili, pocítí na své kuzi pravdivost slov: « Běda tomu, skrze koho pohoršení přichází ! » — Zdravé síly v našem narode, které se v podzemní formují, ve svůj čas zasáhnou, a všechny ty, kdo se zlem kolaborovali i v exilu, rozdrti. —sky.

IZAK JOSTEN - STINKER JE LHAR. V Otevřeném listě senatoru Mc Carthymu /Rozpravy, c. 7-8/ čteme: « Obvinuji pana Adolfa Procházku, vedoucího cs. strany lidové, pana Petra Zenkla a pana Huberta Ripku, oba vedoucí cs. strany narodně-socialistické, vsichni tři vedoucí Rady svobodného Československa a bydlící na území USA, že spojenectví s komunistickým agentem Adolfem Plachým v Římě, za účelem mého odstranění z Radio Roma, a to z důvodů mého protikomunistického postoje. Zadam Vás zdvořile, slavnitý pane senatore, o zavedení trestního řízení proti jmenovaným osobám, bydlícím na území Spojených států severoamerických. V nejhlubší uctě Simeon S. Ghelfand. »

Avšak v tiskovině « Československo » ze dne 14. srpna 1953 na stránce 3. čteme toto: « Prof. Simeon S. Ghelfand /Brusel/ napsal senatoru Mc Carthymu veřejný obžalovací dopis, v němž obvinil Vatikánský rozhlas z nadřezování « komunistickým agentem », který řídí cs. vysílání a sdělil mu, že byl ze služeb rozhlasu propuštěn ».

Soudruh Josten-Stinker tomu říká « informování cs. emigrantské veřejnosti ». Takovýmto « informováním » překonal « Československo » všechny dosud známé rekordy zpravodajského hulváství. Kdo lze, je Ihar. Izak Josten-Stinker je usvědčen ze lži. **IZAK JOSTEN-STINKER JE LHAR.** — sg —

KDO MA MASLO NA HLAVE, NEPATRI DO POLITICKEVO ZIVOTA. *Mnichovsky tydenik «Volksbote» uverejnil pod nazvem «Vyrovnaní bez zaludnosti» wahu o problému sudetských Němců. Autor v ní poukazuje na kladný postoj demokratické většiny české emigrace a národa v otázce práva na návrat vyhnaných a oloupených Němců a pravi: «Poučuji-li však někteří lidé z Čech a Moravy zejména Američany, že pry toto řešení je nemožné, protože by český národ ho nepřipustil, pak lžou, vedome a zbabele. Kdo se sám osobně nezúčastnil vražd bezbranných německých mužů, žen a dětí, nemusí se nikterak obávat návratu synů zavraždených. Kdo však má špatné svědomí, nechť ví, že tito synové zavraždených stále žijí v Německu a jinde ve světě. Když by nelidské vyhnání sudetských Němců mělo být navždy zpečeteno podle přání jistých lidí z Rady svobodného Československa — kteří mají beztoho hodné na svědomí, jako Ripka, Zenkl, Stránský a j. — pak si příslušná americká místa musí uvědomit, že se tímto vlastně zapaluje dům ještě dříve, než je postaven. Špatné svědomí těch, kteří utekli před následky svých vlastních zločinů, nesmí v žádném případě znemožnit sjednocení Evropy.»*

LIDOCHVOSTUM ZA RAMECEK. «Výstava otázka — nebo lépe receno, je nesprávné od některých kruhů předkládána — zda by se snad nedaly zásady křesťanské pravdy nějakým způsobem zmírnit nebo přispůsobit natolik, abychom tak vyslí vstříc socialismu a jaksi se seslí s ním na pulcesty? Jsou totiž lidé, kteří se dávají sádet posetilou nádejí, že takto získají socialisty na naši stranu. Než — marna nádeje! Nebot, kdo chce apostolsky působiti mezi socialisty, musí vyznávat křesťanskou pravdu úplnou a neporusenou, a to zjevně a upřímně, a že žádného důvodu bludům neustupovat» /Papež Pius XI v Quadragesima Anno.

Komentáře jsou zbytečné. Casopis «Bohemia» /c. 26, stránka 5./ V článku «Hrubé zneužití náboženského časopisu» se durážně ohrazuje proti P. Dr. Al. Heidlerovi z RFE v Mnichově, který v náboženském časopise «Vinculum» hrubě a nespravedlivě napadl předsedu SCDF VI. Pekelského. «Bohemia» v redakčním článku vyvrací z kořene všechny invektivy a insinuační P. Dr. Al. Heidlera a dodává: «Taková je pravda. Mluví-li však kdo vedome poloprávdu, lze. Porušuje-li kdo zákon spravedlnosti, prohřešuje se ipso facto také proti prikázání lásky. A činí-li to někdo právě v časopise náboženském a duchovním, určeném mimo to pro kněze, je pokrytec, farizej a «obilný hrob»... Takový člověk — je-li k tomu ještě i sám knězem, ba dokonce knězem, který podle názoru osob v jeho blízkém okolí je budoucím pražským arcibiskupem /jiz dnes se nechává veřejně v tisku titulovati «nejdp. generalní vikar»/ — není vhodným k tomu, aby vykonával jakoukoliv činnost mezi našimi uprchlíky a zaslouhoval by jako politikar spíše uzavření do kláštera, aby tam mohl v klidu a pod duchovním vedením osvědčených znalců duše rozjímat o trvalých náboženských pravdách».

LA GUERRE FROIDE ET SES ASPECTS

(Extrait de l'article de S. Ghelfand, *Rozpravyy*, n° 9-10.)

«L'Offensive de la paix» déclenchée par les Soviétiques depuis la mort de Staline avait été préparée déjà par le défunt dictateur. Que donc signifiaient-elles les paroles de Staline au XIXme congrès du Parti communiste en automne dernier de la « possibilité d'une coexistence paisible entre les états socialistes et capitalistes », sinon le commencement de l'offensive de la paix ?

Les observateurs et les experts occidentaux répètent souvent les phrases optimistes de Lénine et de Staline en matière de la symbiose entre le socialisme et le système capitaliste. Il est vrai, en effet, que Lénine et Staline avaient dit et écrit tout cela. Cependant, ils n'ont jamais affirmé qu'une telle symbiose de deux mondes fût possible à la longue et pour toujours. Or, c'est exactement l'essentiel du problème.

La dialectique marxiste considère le capitalisme, c'est-à-dire, le système où les uns possèdent les moyens de production et les autres offrent leur main-d'œuvre, comme un état instable et condamné à la disparition. D'après Marx l'économie privée cache dans son sein des contradictions insurmontables. Marx lui-même croyait dans l'avenir proche du socialisme, encore avant la fin du XIXme siècle. Ce maître de la dialectique se trompait, parce que les contradictions sociales dans les pays capitalistes, au lieu de s'approfondir selon le pronostic de Marx, au contraire s'amointrissaient, et par conséquent, les motifs pour le mécontentement de la classe ouvrière étaient en train de disparaître plutôt que de s'accroître.

Cette tendance devint encore plus marquante après la seconde guerre mondiale. Les Etats-Unis, cette forteresse du capitalisme le plus mûr de notre époque, sont à la fois un pays où le progrès social est le plus avancé dans toute l'histoire humaine. L'Europe occidentale est en retard, pourtant même ici les conditions de la vie et du travail sont incommensurablement plus élevées que dans les pays socialistes au delà du rideau de fer. « La misère des millions » dont parlait Marx, c'est aujourd'hui la réalité épouvantable du socialisme.

La vraie dialectique de notre temps, c'est la contradiction Est-Ouest. Les communistes crient toujours de « l'encerclement capitaliste ». C'est, en vérité, un encerclement du bien-être et de la liberté autour du monde de la misère, de l'esclavage et de la peur. C'est pourquoi les dirigeants communistes établissent un rideau de fer, afin que les habitants malheureux des paradis socialistes ne puissent rien apprendre de la vie dans l'Ouest, et pour leur cacher la vérité sur la contradiction réelle entre les deux mondes. Pour cette raison une symbiose paisible et durable entre ces deux mondes n'est qu'une pure impossibilité. En conséquence, toute politique visant à l'établissement d'un ordre mondial à la base de la coexistence de deux systèmes, doit inévitablement échouer.

Dans un roman fantaisiste de H. Wells nous lisons d'un nouveau monde se trouvant dans l'autre dimension et ne communiquant avec notre monde habituel que par une seule zone commune. Dans notre vieille Europe il y a aussi une zone où se touchent deux mondes, encore plus différents que ceux du roman. Cette zone s'appelle Berlin.

Cet îlot placé dans l'orbite soviétique se divise en Berlin-Est et Berlin-Ouest. Dans cet endroit-là se déroule depuis huit ans un théâtre unique dans son genre : les deux mondes se contemplent mutuellement de près. Et exactement dans cet endroit éclata le soulèvement du 17 juin dernier.

Le soulèvement de Berlin fut une toute autre chose que celui en Tchécoslovaquie ou en Pologne. A Berlin, l'ouvrier se persuadait quotidiennement, comment vivait son confrère d'Ouest où ne manquaient ni des vêtements ni des aliments, où les femmes des ouvriers n'étaient point obligées de placer leurs enfants dans les asiles diurnes et nocturnes et aller travailler dans les usines socialistes, et où n'existait nullement « la réadaptation marxiste-léniniste » resp. l'abrutissement par le stakhanovisme. En comparaison avec la vie de chien dans la zone soviétique, le Berlin-Ouest apparaissait comme un rêve fabuleux.

Le soulèvement du 17 juin n'était nullement une bagatelle. 570 tués et 2600 blessés, ces chiffres témoignent d'un vrai soulèvement des masses, justement là où les deux mondes se touchent. Cette observation est d'une immense portée au point de vue sociologique et politique.

La guerre entre l'Est et l'Ouest, est-elle inévitable ? Nous répondons : si la guerre n'éclata pas encore, ce n'était que pour une seule raison : la supériorité américaine actuelle dans le domaine des armes atomiques. Il n'y a pas d'autre raison.

Il ne reste donc aux dirigeants du Kremlin qu'attendre patiemment. Quand ils posséderont un nombre suffisant de bombes à l'uranium et à l'hydrogène, ils frapperont. La supériorité éventuelle des Américains ne serait pas dans ce cas-là d'importance, parce que la guerre atomique gagnera celui-ci qui frappera le premier. Une attaque concentrée, simultanée et sans aucuns égards sur 500, 1000, 5000 des centres les plus importants américains paralyserait aussitôt toute l'administration et rendrait pratiquement nul le potentiel militaire des Etats-Unis. Les Soviets ne risqueront pas une guerre « classique », à la longue, mais, par contre, ils asséneront aux Etats-Unis un coup soudain et efficace, au moment propice. Et alors les Soviets enverront leurs divisions innombrables à la marche à travers l'Europe. Néanmoins, jusqu'à ce X-Day, le jour du commencement de l'époque nouvelle de l'Union mondiale des Républiques Socialistes Soviétiques, les maîtres du Kremlin mèneront « l'offensive de la paix » et surtout parleront incessamment de la possibilité d'une coexistence paisible entre le capitalisme et le socialisme.

Les Américains, eux, ne déclencheront jamais une guerre pré-

ventive. Les Russes, eux, ne déclencheront pas une guerre prématurée. Donc, si les Américains veulent se sauvegarder eux-mêmes et tout le monde libre, il ne leur reste qu'à gagner la guerre froide.

La dialectique marxiste-léniniste, ce n'est que la guerre froide contre le monde libre. Si elle a échoué, c'était seulement à cette raison que Marx et Lénine, tous les deux, s'étaient trompés dans leur pronostic sur le développement des contradictions sociales dans l'économie privée. Nous pouvons cependant établir la vraie dialectique, celle de l'évolution du socialisme, c'est-à-dire, les contradictions sociales dans l'état socialiste où la couche oligarchique d'hommes du Parti, de gardiens d'état et de NKVDistes exploitent farouchement les masses des travailleurs. Ces contradictions du socialisme restent permanentes, car on ne peut nullement concilier les intérêts des ouvriers, des paysans et des employés avec ceux des geôliers communistes dont le bien-être naît dans le labeur, le sang et les larmes de la nation subjuguée. Pourtant la propagande occidentale contre le communiste se limitait jusqu'aujourd'hui à la propagande contre les dirigeants communistes, contre les directeurs incapables de l'industrie nationalisée, contre les « tribunaux du peuple » et le régime dans les prisons, etc. Nous n'avions jamais entendu un seul mot contre le système socialiste lui-même. Par contre, les émissions tchécoslovaques de la Radio Free Europe à Munich ou celles de la Voice of America avaient toujours propagé le socialisme et qui de plus est, ces émissions tchécoslovaques propageaient et défendaient le célèbre « programme de Kosice » du 5 avril 1945, c'est-à-dire, le pur marxisme.

L'Occident a matériellement tous les atouts contre les Soviets. Il pourrait gagner la guerre froide, s'il le voulait et s'il le savait faire. Pour gagner la guerre froide et éviter ainsi la vraie guerre, l'Ouest doit savoir utiliser les contradictions dans les pays socialistes, dans le but du soulèvement national et de la grève générale. Révolution et grève générale, tout cela est une possibilité réelle qu'une propagande adroite, persévérante et savante puisse rendre vivante — le soulèvement de Berlin le prouve indiscutablement.

Mais si, par contre, l'Ouest perdra par sa propre faute la guerre froide, il perdra tout. Alors il ne lui restera qu'une seule route — la route vers l'esclavage millénaire.

A. BATA, LONDON:
PROGRAMME AND AIMS OF THE CHRISTIAN
DEMOCRATIC MOVEMENT OF THE REFUGEES FROM CSR.

(1) Liberation of our suffering country from the yoke of Communism and Marxism Socialism and struggle against their doctrines and their ultimate annihilation.

(2) Struggle against all Marxist socialist extremes, offshoots, and struggle against the ideas of the liberalism.

(3) To disseminate among the refugees from Czechoslovakia and among the people of Czechoslovakia Christianity, as the only possible and effective dam against any corruption of the nations and safeguard rights given by God to man and peoples.

(4) To organise all decent refugees from Czechoslovakia who wish to be united in the struggle against Communism and Marxist socialism and their similar denominations. To unite all who refuse the socialist block signed by Dr. Peter Zenkl, Klement Gottwald and Zdenek Fierlinger and who refuse the « Declaration of Kosice » of 1945.

(5) Concentration of those refugees who wish in future, to build our State on the foundations of the Christian Social Sciences, i.e.: commensurate salaries, establishment of decent relations between employers and employees in the Christian spirit, re-education of the proletariat and reduction of intervention by State in public life to the barest degree of necessity of in emergency.

(6) To unite all wishing in future integrity of the Czechoslovak Republic, but admitting the rights of Slovaks on their separate State, if they wish it and work for brotherhood between Czechs and Slovaks.

(7) To solve problems of the expelled Germans and Hungarians equitably, honestly and in the spirit of Christian righteousness, justice and toleration.

(8) To arrive at a formula securing co-operation of every refugee from Czechoslovakia in the struggle for freedom and democracy in our country as partners with equal rights and duties.

Christian Democratic Movement of the Refugees from Czechoslovakia does not recognise the Council of Free Czechoslovakia as the rightful speaker on behalf of the people of Czechoslovakia and on behalf of the refugees from Czechoslovakia for reasons as set out:—

(1) The Council of Free Czechoslovakia was never founded by a legal and democratic process, was never elected by the refugees from Czechoslovakia and does not represent all Czechoslovak democratic political parties and democratic groups in exile.

(2) The members of the Council of Free Czechoslovakia set up themselves as speakers and representatives on behalf of the people of Czechoslovakia and on behalf of the refugees from Czechoslovakia by virtue of their former political functions. In their former functions many of them served faithfully as devoted servants of the Communists Stalin and Gottwald. Christian Democratic Movement of the Refugees from Czechoslovakia does not recognise the 1946 elections in Czechoslovakia as legal because these coarsely corrupted the Czechoslovak constitution. Christian Democratic Movement of the Refugees from Czechoslovakia declares even in case of legality of the 1946 elections, the period of their functions had run out, notwithstanding the

fact that many of the political persons resigned their functions in 1948.

- (3) In the Council of Free Czechoslovakia predominate neo-Communist elements and persons; the exiles refuse the Council of Free Czechoslovakia as their speakers and it is known from the information gained from the new refugees from Czechoslovakia that the same sentiments are shared also by the people in Czechoslovakia.

Christian Democratic Movement of the Refugees from Czechoslovakia does not recognise the "Czech National Committee" under the leadership of General Lev Prchala as the speaker on behalf of the refugees from Czechoslovakia and on behalf of the peoples of Czechoslovakia. This Committee is an association of opportunists without any real political programme.

UPOZORNENI. Cs. Svaz osvobozenych politickyh veznu a pozustalych po obetech nacismu a komunismu /SOPVP/ upozorňuje verejne vsechny exilové i americké krajanské organisace na Ferdinanda Peroutku, který se vydava nepravem za predsedu SOPVP a na dra Jaroslava Profouse, který se vydava za tajemnika SOPVP ve styku s verejnosti, trebaze jmenovani nejsou funkcionari ani clenové SOPVP. Svaz osvobozenych polit. veznu varuje vsechny exilové i americké krajanské organisace pred timto vedomym klamanim verejnosti, nebot Ferdinand Peroutka a dr Jaroslav Profous nejsou opravneni vybirat pro ucely SOPVP penezité dary a prispevky, za Svaz jednat a ho zastupovat. Podepsani : Frantisek Vanis, predsed, Ing. Vaclav Kornatovsky, jednatel. — K tomu dodavame : Zname velmi dobre « cinnost » dra Jaroslava Profouse jeste z Bruselu. Je jednim ze zakladatelu komunistického Zahranicniho ustavu v exilu a je agent Tituv a Lausmanuv. V Bruselu spolu s drem Jaroslavem Pechackem udaval uradum a IRO protisocialistické a protiradovské uprchliky. Vsude o sobe tvrdil, ze je pry generalnim tajemnikem Svazu osvobozenych politickyh veznu, a hlavne vybiral z tohoto titulu tucné penezité podpory a prispevky, ve kterézto cinnosti byl pilny jako vcelicka. Tvrdil a sobe dokonce, ze je politicky uprchlik, ackoliv v CSR byl tajemnik zlodejského Fondu Narodni Obnovy, kterézto funkce a spojené s ni transakce vice méne subtilného druhu zakladaly sice dostatecny duvod k zmizeni soudruha Profouse za hranice, avsak spise z pohnutek jaksi soukromohospodarskych nez politickyh. Jak je patrné z Upozorneni SOPVP, pokracuje soudruh Profous také v USA ve své samozasobitelské cinnosti soukromofinancniho razu.

NIC NEZAPOMELI, NICEMU SE NENAUCILI. « Soukromé podnikani? To uz je neco davno pry. At si nikdo nemysli, ze bude lidem v CSR vykladati neco o soukromych podnikanich. Vynesou ho za branu a bude po reci ». /« Tribuna », list komunistického Zahranicniho ustavu, vrchni krmic Tito/.